

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

N

Ø

R

R

E

I

S

S

U

M

Jule- hilsen

Hvis vi alle på skolen skulle sende en personlig julehilsen, ville vi nok blive overbebyrdet af julekortskriverier. Derfor vil vi gerne samlet sende gamle elever, deres familier og pårørende samt alle venner og bekendte af skolen en hilsen med ønsket om en velsignet julefest og et godt og indholdsrigt nytår. Må julens budskab høres i et modtagende sind. Tak for alle gode tanker og for forbøn i det snart forgangne år.

Medarbejderne på skolen

Nr. 10 . December 1981 . 73 årgang

HØJSKOLE OG EFTERSKOLE

UDGIVET AF ELEVFORENINGEN

Julen - hjerternes fest

*Når man i fortiden talte om hjerte,
var det som udspring for tanker og varme,
stedet, der gemte ens sorg eller smerte
som kunne røres af mildhed og harme.*

*Men det romantiske syn svinder bort;
spør' man de unge, vil mange nok svare:
»Det er en muskel, som »kondi« og sport
styrker, så ungdommen længe kan vare!«*

*Børn har forlængst fundet frem og begyndt,
formet og klippet og klistret om kap,
set på butikernes dinglende pynt:
»Hjarter er noget, man laver af pap!«*

*Er det da kun biologisk og fladt –
må hjertet ikke med varme forbindes
er vores jul kun prosaisk og mat
må vi ej føle og glædes og mindes?*

*Midt i en tid, der kan føles så hård,
ønsker vi varmt for hvert bankende hjerte,
at det må åbnes mod andre i år,
åbnes mod julen – dens bud og dens kærtel!*
Anna Munk

Dette juledigt fandt jeg forleden i LYM's medlemsblad, og det udtrykker jævnt og præcist de tanker og ønsker, der skal være min julehilsen 1981 til alle elevbladets kendte og ukendte læsere.

Glædelig jul og godt nytår. K. E. Sørensen

Fra skolens hverdag

Det er efterår, og vinteren melder om kort tid sin ankomst. Mens eleverne havde efterårsferie, rykkede håndværkerne ind med faste borde og reoler i 16 værelser, hvoraf de fleste var i Østfløjen hos drengene. Det fungerer til alles tilfredshed, men desværre har vi enkelte værelser, hvor pladsen ikke rigtig giver mulighed for faste skrivepladser.

De første fire aftener efter elevernes ankomst afvikledes halmøderne arrangeret af IM og KFUM og K i Lemvigkredsen. Alle møder var godt besøgt, og mange elever gik hver aften fra arbejdstimen til møde.

Fra 1. til 6. november prøvede vi lidt nyt. Fem fra lærerstaben ønskede at følge et kursus i kristendomskundskab på HUH. Hvad gør man så på en skole? Problemet løstes ved, at vi afholdt terminsprøver – også i fag, som normalt ikke kræver prøve. Prøver blev suppleret med praktisk arbejde. Den ekstra fritid, der opstod, blev rigelig udfyldt med sport, gåture eller andet. Vi må sige, at både elever og medarbejdere positivt gik ind i arbejdet, og nu skulle vi så gerne være i den lykkelige situation, at vi har fået inspiration og viden om nyt materiale til gavn for os alle. – Tak til mange for en ekstra indsats i denne uge.

Onsdag 18. november startede to store busser fyldte med elever. Vi skulle til Nissumstævne i Vinderup. Vi havde en hyggelig aften i menighedshuset, hvor Svend Åge holdt festtalen, efter at Damtoft havde budt velkommen. Efter kaffen ved de festligt pyntede borde underholdt nogle elever, og pastor Storebjerg sluttede aftenen. Tak for arbejdet med det praktiske, som lå forud for aftenen.

En kold blæsende orkanagtig storm – datoen kender alle. Vi vil trods alt sige, at vi her slap billigt. En del tagsten blæste ned, den gamle stolte blodbøg i haven knækkede som en tænd-

stik, og strømmen var borte i 8 timer med dertil hørende problemer i et hus med næsten 150 mennesker. Ingen personer kom noget til, og eleverne hyggede sig med levende lys – dog nok med ængstelige tanker om dem derhjemme.

Blæsten blev også årsag til, at en planlagt tur til Kloster, hvor vi skulle se Kaj Munks »Kærlighed«, blev aflyst. Den blev dog gennemført to dage senere. Det blev vist en god oplevelse – også selv om sidste del blev opført i skæret af stearinlys på grund af strømafbrydelse.

Mandag 30. november afholdt vi U-landsdag efter et spændende program udarbejdet af en gruppe lærere. Det er faktisk indledningen til adventstiden, der som bekendt har mange traditionsrige arrangementer her. Nævnes skal blot forældreaften d. 4., Luciafest, nissefest, juletur, for til sidst at slutte af med juleafslutning den 18. med hjemrejse for eleverne til juleferie den 19.

Siden vi sidst skrev til elevbladet, har vi skiftet bolig. Som de fleste vist ved, har der i flere år ligget tegninger hos ministeriet med ansøgning om opførelse af ny forstanderbolig. I forsommeren fik vi en henvendelse fra ejeren af Seminarievej 83. Bestyrelsen gik ind i handelen, og skolen overtog huset 1. september. Efter nogle nødvendige reparationer flyttede vi ind – næsten sammen med håndværkerne – i efterårsferien. Der var givetvis her tale om et såkaldt lejlighedskøb med en købesum i et andet prisleje end en nybygning ville koste. Skolens forstanderbolig ligger altså nu på Seminarievej 83, direkte op til højskolehaven. Hasseltien går lige ned til hoveddøren, og turen fra og til skolen føles ikke lang. Kun dejligt om morgenen med denne lille friske tur op gennem haven, og hvor ligger skolen dog smukt set herfra – særligt et sted på stien er den helt betagende. Vi håber, vi må være i stand til at skabe rammerne om et funktionsdygtigt hus, der ikke bare er bolig for os, men som hørende til skolen også må blive brugt af denne.

L og BG

Logos

GRÆSK

Tanken føles ofte som et vildnis i hverdagens fortravlede jag, men »...tanken selv er livet, før Gud det gav på jord«. Hvor ofte giver vi os tid og stunder – ro til at tænke over livets egentlige mening? Hvor ofte giver vi os tid til at tænke over livet som en gave, der er os givet og betroet? Hvor ofte giver vi os tid til at standse op i spørgsmålet: Forvalter jeg ret de pund, som er givet mig at forvalte her i livet? Hvis disse tanker skulle melde sig, hvad de nok gør før eller siden for ethvert menneske, er det dejligt at møde julens budskab – et budskab som hvert år føles lige ny og betagende. Adventstiden og julen føles da som »Et stævne ved den korsvej, som julen er på jord«. Skolemanden Bernhard Hansen har i et digt forsøgt en julehilsen, hvor vi hører ordene om logikken (logos) i tilværelsen, meningen med det hele:

*At leve er at tænke –
så taler vismands ord.
Og tanken selv er livet,
før Gud det gav på jord.*

*Det har den altid været,
for den er evigt til.
Om tanken tænkes tanker,
den er dog det, Gud vil.*

*Vi ved så megen viden.
Om alt har alt vi tænkt.
Til tanken selv at møde
har alle slægter trængt.*

*Da klares tvivl og tåger
ved tankens alterbål.
Og mødet bli'r – selv kloge –
et lønligt skriftemål.*

*Et stævne ved den korsvej,
som julen er på jord.
I den er tanken tolket
og iklædt livets ord.*

Meningen med det hele læser vi også i Johs. kap. 1: I begyndelsen var ordet, og ordet var hos Gud, og ordet var Gud. Alt er blevet til ved det, og uden det blev intet til af det, som er. I det var liv, og livet var menneskenes lys. Og lyset skinner i mørket, og mørket fik ikke bugt med det. Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, og vi så hans herlighed, en herlighed som den enbårne søn har den fra faderen fuld af nåde og sandhed.

Må dette digt og ordene fra Johs. kap. 1 følge vore hilsener til alle venner og bekendte af skolen med ønsket om en glædelig og velsignet jul. *Lisbet og Bruno Graversen*

15 års jubilæum, kvinder

Julen 1981

Valdemar Sejrr – og Breidablik

Det følgende kan ikke bevises. Det er kun sandsynligt, endda meget sandsynligt. Anledningen er et fotografi af et kalkmaleri, der ikke længere eksisterer. Fotografiet opbevares i Nationalmuseets Arkiver. Taget i Heldum Kirke ved Lemvig i begyndelsen af 1900-tallet.

På billedet ser man i hvert fald 4 skikkelser. To meget store og to meget små. Kristus er der. Ærkeenglen Mikael ligeså. En af de små er en konge, der ligger på knæ. Ingen tvivl om det. Han skotter så at sige op til Jesus. Han er bange og ved ikke rigtigt, om han tør tage hænderne væk fra øjnene og dermed se direkte på Jesus. Der er sket noget, der får ham til at skotte op. Han har fået noget at vide, han ikke tør tro på. Det er tydeligt at Mikael lige har prikket ham på skuldrene og sagt et par ord, der har vendt op og ned på kongens tanker.

Hvem er kongen? For undertegnede er der ingen tvivl. Det er Valdemar Sejrr, og vi skal altså ca. 745 år tilbage i tiden, altså til Middelalderens verden og teologi. Billedet viser det øjeblik, da Valdemar sejrede, for alvor sejrede, på indre plan. Den indre drage blev knust. Det skete på bakken Breidablik i Nissum en frostklar decemberdag i begyndelsen af 1230'erne. Og skete det ikke her, så skete det et andet sted, måske på Kirkebakken, hvor den nuværende kirke er under opførelse, måske under Valdemars personlige opsyn.

Her var det altså kongen faldt på knæ – og så at sige opstod af døde. En hel verden af tanker og logik sank i grus. Og en helt ny åbnede sig. Et andet Gudsforhold.

Læs historien om Valdemar Sejrr. Det næste bliver lettere at forstå. Altså, der var ingen telefonledninger og ingen lysmaster. Elmely var der ikke. Missionshuset heller ikke. Høj- og efterskolen heller ikke. Landskabet var der, bakkerne, fjorden, solnedgangen osv.

Valdemar var på det tidspunkt et menneske i nød, uden chancer, raffineret slået ned, knust og fanget i selvforstærkende cirkler, langsomt fra det ene chok til det andet, mod dybere og dybere afgrunde. Altid værre end det værste. Altid nederlag. Han var fyldt med jagende fortidsbilleder, nogle fyldte med skam, andre med smerter, uudholdelige episoder, begyndelser på liv, der altid endte i ingenting og forlis.

Den tids billede er dragen, der hindrer, spærrer og kvæler livets værdier, forgifter alting. Dragen, der fortærer den chanceløse jomfru, altså river alle håb og drømme om nyt liv i stykker. Flænser kærligheden.

For Valdemar er alle Middelalderens billeder virkelige. Man kender dem indefra. De har ramt ham. Skabelsen ender i dragens gab. Loven om menneskets latterliggørelse passer. Også loven om kærlighedens umulighed. Alle love passer. Alle de der knuser.

Han tænker også på mareridtet mellem Skanderborg og Ribe. Mørket, tankerne, den varme hest og nederlaget, der ventede. Han vidste, at hun ville dø. Og selvfølgelig: hun døde. Loven er, at det gode dør. Det, der giver sammenhæng, fylde og indhold. Loven passer.

Hvorfor Gud? Hvorfor kan du kun slå? Hvorfor lader du kun det onde ske? Hvorfor hjælper du ikke? Hvorfor siger du ingenting? Jeg kan ikke mere. Jeg er kun menneske. Jeg er helt færdig. Er du blind? Er du uden proportionssans? Er du en sadist, der bare har skabt mennesket for at have noget at pine? Jeg kan ikke mere. Hjælp mig! Bare lidt kærlighed.

Noget i den retning er det sket inde i Valdemars hoved. Og han har kikket op på den korsfæstede Jesus og set det mishandlede legeme, forkrampet og blodigt, ansigtet i en hæs lig grimasse, dødens svar.

Valdemar spørger og beder, ud af fortvivlelsens dyb – og Gud svarer med at vise Jesus i dødens grimasse. Det er enden. Det er total udslættelse. Det er ondt. Han har henvendt sig til en grimasse. Og Valdemar ser den grinende Gud. Og kan ingenting gøre. Det onde vinder uhindret. Andet kan han ikke se.

Og da er det Mikael klapper ham på skuldrene og siger: »Se, lige engang til.« Valdemar tør ikke. Og så skotter han, først lidt, så lidt mere, så meget mere. Jesus smiler til ham.

Jeg ved ikke, hvad Mikael sagde til ham. Noget i den retning: Hvad nu, hvis Jesus havde hoppet ned fra korset, vist sin magt og hævnnet sig på hoben af hånende mennesker. Hop ned, mand! sagde de jo. Hvad så? Så havde vi netop kun haft loven. Magtens principper. Ikke tilgivelsen, ikke syndernes forladelse, ikke nåden og næstekærligheden, ikke det Evige liv. Netop ikke.

Du er egentlig blevet bønært. På en helt anden måde, end du havde regnet med. Gud er kærlig og uudgrundelig. Han bringer sig selv som indsats, når han svarer. Selv dine Gudsforestillinger har du baseret på magtens principper og magtens lov. Du har henvendt dig forkert. Og Gud kan ikke svare dig.

Valdemar holdt jul på Kongensgård det år. En glædelig jul. Det år forstår han fuldt ud, hvorfor livet er en gave. Fuldt ud. Sårene i sindet er blevet vækstpunkter. Sår, der smiler. Den indre drage er blevet udadvendt styrke. Og han er klar til at møde virkeligheden igen – på et andet grundlag.

Glædelig jul!

Arne R., Anne, Albert, Adam og Alette

Historisk set kan ovennævnt godt passe. Valdemar ejede megen jord her i området, både mellem Lemvig–Humlum og Lemvig–Engbjerg. Jeg forestiller mig bare, at han også elskede området – og derfor også søgte hertil, når han skulle tænke.

En fejltagelse

En lille selvbevidst franskmand sagde engang: »Hvad tolv ulærde mænd har bragt ind i verden, det skal jeg, Voltaire, være mand for at få ud af verden igen. Jeg spår, at om et slægtled vil det ikke være muligt at opdrive en bibel på et bibliotek.«

Han tog grundigt fejl – heldigvis! Mange navne i historien er kommet og gået igen, men et navn er kommet for at blive – navnet på julens barn. Det barn som betød – og betyder – håb.

Endnu engang står vi foran julehøjtiden. Vi danner rammen omkring julen med alt, hvad vi formår i form af pynt, gaver, hygge o.s.v. Rammen skal fremhæve indholdet i glæden over Frelseren. Den glæde skal være for hele folket – også os, der skal fejre julen 1981.

Rigtig glædelig jul

B.H.

Var det så meget værd?

Efter et valg er der tid og grund til at gøre status. Gav det den mandatfremgang, som man havde håbet på? Var det ulejligheden værd?

I forbindelse med et årsskifte er der nogle, der gør sig lignende overvejelser. Har året bragt det, som vi havde håbet og som vi måske med rimelig grund kunne forvente? Har det været møjen værd?

Et nyt spørgsmål: Hvordan skal vi gøre det op? Hvilke overvejelser gør vi os i den forbindelse? Det kan være meget svært at afgøre, hvor meget en ting er værd.

Hvad er et bræt værd? I visse egne af landet kan man sige, at det ikke er et bræt værd. Et bræt man måske ikke har brug for er jo heller ikke meget værd, men ligger man i vandet uden redningskrans og kun med et bræt at klamre sig til, så er det alt værd. Så er det livet værd.

En mand blev engang spurgt, om ikke han ønskede sig en bog i fødselsdagsgave. Nej, sagde han, jeg har en!

Får man en bog, som man har, så er den ikke ret meget værd for én. Lever man i et fængsel, isoleret fra alle andre og alt læseligt materiale, så vil en bog være en uhyre værdifuld ting for én.

Hvad er en bibel værd for os? Ikke ret meget vil mange sige. Det kan være fordi man ikke læser i den, eller fordi man gør dens værdi op i kroner og øre. For de kristne bag jerntæppet er bibelen en kostelig gave, idet den for dem er meget vanskelig at få fat i.

Det vil altså sige, at for nogen er en bestemt ting næsten ingen ting værd, og for andre er den uendelig kostbar. Og tager vi eksemplet med brættet, så kan en ting i det ene øjeblik være værdiløs og i næste øjeblik være livet værd.

Hvad er livet da værd for dig? Dit eget – og hvad med alle de andres? Betyder de noget for dig? Måske, måske ikke – og dog. For det er sådan, at kun i sammenspillet med andre mennesker har du mulighed for at forsøge at leve lidt efter det bud, som Jesus satte som fællesnævner over alle budene: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og din næste som dig selv.«

Ser vi livet under det perspektiv, så er det alt værd for os, eller det burde være alt værd for os.

Spørger vi Jesus, om hvad et liv er værd, så svarer han med en historie om nogle får. Noget med 100 får, 99 får og ét får. Noget med, at den gode hyrde sætter livet til for fårene, for bare ét får, for dig.

Vi kan altså ikke spørge, om livet er det værd. Der findes ikke nogen værdimåler, når vi skal gøre op, hvor meget et liv er værd. Et liv, et menneske er så værdifuldt, at det er umuligt at sige, hvor meget det er værd. Ser vi igen på Jesus, så kan vi for hans vedkommende konstatere, at for ham er dit liv såvel som alle andres liv alt værd. Beviset leverede han Langfredag. Hvis vi vil prøve helt og fuldt at forstå dette og følgerne af dette, så bliver vort eget liv rigere og lykkeligere.

Hermed ønskes alle venner og bekendte – elever og tidligere elever en velsignet jul og et godt nytår.
Hanne og Sv. Åge

Modtagelighed

Vi ønsker alle at få en rigtig god og glædelig jul, og det er helt i orden, for der er forkyndt den store glæde for hele folket, at Gud har givet os små og syndige mennesker en stor frelser, som har magt til at forlade synder og til at hjælpe os i enhver nød.

Men derfor er vi ikke automatisk frelst og hjulpne i alle forhold; der skal fra vor side være modtagelighed.

»Men alle dem, som tog imod ham, gav han magt til at blive Guds børn, dem, som tror på hans navn.«

Den, der kan sige: »Mit hjerte gøres bange for mine synder mange«, har, fordi det blev jul, også lov til at sige: »dog Jesus er min trøst.«

Er vi Guds børn, så ved vi da også, at vor himmelske Fader har omsorg for os, og så kan vi få en rigtig god og glædelig jul, som varer året rundt, og det ønsker vi rigtig hjerteligt alle bladets læsere.

Og så vil vi gerne hermed sende en rigtig hjertelig hilsen til alle »vore« elever og medarbejdere med stor tak for gode, rige og glade minder.
Familien A. Kristensen, Struer

Jeg fandt forleden

da jeg var ved at rydde op i nogle gamle udklip historien om Kuanja. – Det var den grønlandserhøvding, der som gammel mand fortalte forskeren Knud Rasmussen sin livshistorie. Han var hedning, til han blev en stor dreng. Da kom han i forbindelse med kristne på Grønlands vestkyst. Som gammel mand omtalte han dette møde på følgende måde: »Det begreb jeg straks – måske fordi jeg var forældreløs – at her

var plads for mig! Her vragedes ingen fattige eller slægtløse ensomme. Her kunne alle komme!«

Det var det kristne fællesskab, denne unge grønlander oplevede, og han fandt, at det var godt!

Jeg kan ikke blive fri for at spekulere over, hvordan det har sig med det kristne fællesskab hos os i dag, ja med fællesskabet i det hele taget! Jo, jeg ved godt, at vi har et dejligt fællesskab i vore små kredse, men spørgsmålet er, om disse kredse eventuelt er så lukkede, at fællesskabet, vi oplever der, er utilgængeligt for dem, der er *anderledes*, for dem, der er *udenfor!*

Der er så forfærdende mange, der er udenfor i dagens Danmark. Og de har det ondt. Det gælder i forhold til samfundet, til menigheden, til familien og til sig selv! – Og vi kommer ikke udenom, at det også er vort ansvar.

Per Lagerkvist retter gennem romanen »Barabbas« en voldsom anklage mod de kristne. Han skildrer de kristnes sammenhold og deres kærlighedsmåltider, og så siger han: »Det hører vel med til deres lære, til deres »Elsker hverandre«. Men om de elsker nogen, der ikke er som de selv, det er ikke godt at vide.«

Kan vi helt sige »hus forbi« til en sådan anklage? Eller det sådan, de oplever os, de mange, der er *anderledes?* der er *udenfor?*

Vi må aldrig glemme, at den kærlighed, Gud elsker os med, skal leves videre til dem, der i vore sammenhænge er udenfor! Så dog nogen flere må opleve det kristne fællesskab, må opleve som den unge Kuanja, at »her vrages ingen fattige eller slægtløse ensomme. Her kan alle komme!«

Stadig må vi bede om vilje og ydmyghed til at blive brugt som *kanaler* for den kærlighed, Gud elsker mennesker med, og som skal ud til dem, der er udenfor!

Med disse betragtninger ønsker vi bladets læsere en glædelig jul og et velsignet nytår.

Karen og Møller P.

10 års jubilæum

Tanker ved allehelgen

Kom jeres vejledere i hu, som har forkyndt jer Guds ord. Hold jer for øje den udgang, deres levned fik, og efterfølg deres tro. (Hebræerbrev 13,7)

Jeg er blevet opfordret til at sende et lille stykke til elevbladet, og det gør jeg gerne. Jeg vil samle nogle tanker, der hvert år går gennem mit sind ved allehelgen, og det vil jeg gøre under det vers her fra Hebr.

Når jeg tænker på mine vejledere som barn, som ung, både i søndagsskole, KFUM og Indre Mission, eller hvor jeg mødte dem, der ledte mig til tro på Kristus, til efterfølgelse af ham, så kommer den tanke ofte til mig, *tog de fejl?* Det var mennesker, der kendte vejen, og de gik vejen. De gik vejen i tro på Jesus, i forsagelse af det der ville hindre dem i at holde sig til vejen, og derved var de et lys på deres vej for andre, frem mod hjemlandet.

Tog de fejl? Var der, og er der, en genvej til Himlen? I dag kalder man dem for reaktionære eller strammere, eller hvad man nu kan finde på, men tog mine vejledere fejl? Eller jeg tænker på de store ungdomsledere Ricard, Svend Rehling eller hvem vi får i vore tanker, tog de fejl?

Et af de mennesker, der har sat den dybeste brod i mit hjerte, er Dietrich Bonhoeffer, der i sin bog »Efterfølgelse« skriver: »Den billige nåde er de kristnes dødsfjende«. Tog han fejl? Eller for igen at citere Bonhoeffer: »*At gribe tilgivelsen, eller Guds nåde, er det definitive nej til et selvstyret liv*«. Et selvstyret liv, det er menneskets lyst i dag, og jeg tror, det er vor nød.

Jeg er mine vejledere dybt taknemmelige, de som engang sagde til mig, at et ja til Jesus, det er et nej til verden. Og meget af det mest deprimerende at høre på i dag, når samtalen om vort folks åndelige og moralske forfald, er dette, at det ikke er værre i dag, end da vi var unge.

Men hvad gør vi, og hvad skal vi gøre? Vi

skal komme vore vejledere i hu, tænke på den udgang deres levned fik, og efterfølge deres tro. Kom jeres vejledere i hu. Spørgsmålet lurer os i krogene. Hvad gør vi, alle som ønsker at give vor kristne arv videre til næste slægt. Ricard skrev sådan, og bad sådan: »*Ungdommens frelser, hør os når vi beder, led efter dem, som ikke selv vil lede, døvet af verdens lyst og larm og pine, de er dog dine*«. Tør vi bede sådan? Tør vi sige sådan? Ved vi godt, at der også i dag er noget, der hedder verdens lyst og larm og pine. Og hvor har denne verdens lyst, som Ricard her omtaler, ødelagt meget i vor slægt, både i troende hjem, og der hvor vi samles. Verdens lyst, det er den, der drager bort fra livets vej.

Kom jeres vejledere i hu. Og jeg kan heller ikke her undgå at tænke på mine vejledere fra vores skole, dem som på en måde var med til at stikke kursen af i éns ungdom, og som stadig har stor betydning for éns indstilling til mange ting i livet, og det sidder jo dybt i én: »*Følger du sporet, de satte dig ind på?*«

Kom jeres vejledere i hu. Det er ord, som vort slægt trænger til at lytte til. Vi hører så ofte, at vor slægt har tabt vor kristne arv på gulvet, at mennesker i dag er rodløse og hvileløse. Er det fordi vi glemte vore vejledere, eller den bedste vejleder, Guds ord?

Det var tanker ved allehelgen. Lad mig slutte disse tanker om én, som også gik foran og gik vejen til ende, og som er vor egentlige vejleder:

At gå i dine spor er trygt og godt trods sump og myr, men når det sidste trin engang er trådt en morgen gry. Da skal jeg se de engle smile blidt, jeg elsked længe – men dog glemte tit.

Vagn Andersen, 58–59

Glædelig Nissefest

Disse linier skrives midt i november. Forleden var jeg en tur i Lemvig og konstaterede, at dekoratørerne allerede havde travlt med at pynte forretningerne op, så julesalget kan tage sin begyndelse. Nisserne tages frem fra gemmerne og opstilles i hobetal i vinduer, på diske og på varehylder. Og ikke nok med det. Om kort tid vil nye hære af nisser marchere frem og indtage deres stillinger på julekalendere, julekort og på indpakningspapir. Overalt! Også i år skal vi nok få en ordentlig nissefest. Forberedelserne lover i hvert tilfælde godt.

Men er julen da virkelig en nissefest? Snyder vi ikke os selv og andre med alt det nisseri? Er nisserne ikke snart ved at skjule for os, at *julens kerne* ikke er Rudolf med den røde tud, der bringer den gamle, langskæggede julemand og hans gavesæk til os på sin kane – men: *Jesusbarnet i stalden i Bethlehem*.

Ikke et ondt ord om Rudolf og hans røde tud! Men han og hans nisser kan kun gøre os glade og fornøjede for en meget kort stund. Jesusbarnet er garantibeviset for en glæde, der aldrig slides op. I Bethlehem skete det fantastiske, at den himmelske konge steg ned til os mennesker for at blive vor broder. Med ord og gerning ville han vise os, at vi har en Far i Himmelen, som elsker os med en kærlighed, der er ud over alle grænser.

Har du nogensinde tænkt over, at når du beder dit Fadervor, så siger du både »du« og »Far« til ham, der har skabt både den vide verden og dig selv. Dette er indeholdt i Guds julegave til os. Den skal nisserne ikke have lov til at tage fra os. Derfor gælder det om, at vi får *julens kerne* ind i vore hjerter, så Jesusbarnet ikke bliver væk mellem alt nissepapiret og vattet og glimmeret.

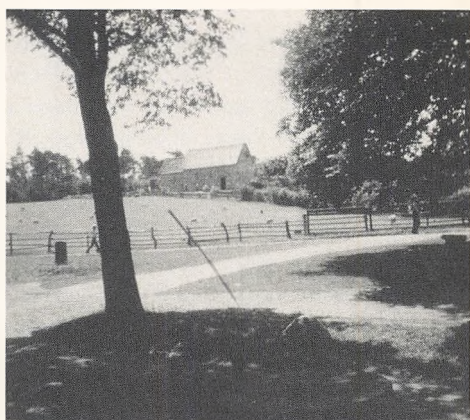
Så ville overskriften over dette lille stykke i elevbladet kunne have lydt: **GLÆDELIG JUL!**

Erling Glad

Nr. Nissum præstegård

Lemvig Kirke

Kirken - Hjerl Hede

Møllen - Hjerl Hede

Skolen - Hjerl Hede

Julemiddagen er klar

Jul i Højskolehallen

Skolesyn

Redaktøren har bedt mig skrive til elevbladet om mit skolesyn, og det gør jeg da gerne – omend det er med megen betænkelighed! Et skolesyn er nemlig noget stort og stærkt belastende for alle skolefolk: Grundtvig, Kold og efter dem en mængde andre store personligheder havde et skolesyn og gjorde skriftligt og mundtligt rede for dette i bøger, artikler og taler, som nu er klassisk for danskerne, ikke mindst i den frie skoleverden. Men kan vi andre små tillade os at skilte med at have så fint postelin i skabet som et skolesyn? Det kan i det mindste ikke være uden grundlag i noget af det før nævnte.

Men når det er sagt, må man også lægge al beskedenhed til side og tilføje, at uden et skolesyn (eller nogle fundamentale tanker om grundlag) bør man holde sig langt fra skolen. Jeg tænker her på den frie skole (højskole, efterskole, friskole), da Den danske Folkeskole jo nu næsten er uden idégrundlag. Derfor kan den udmærket håndhæve god pædagogik og tale alment humant; men det er metode, og ikke et »idégrundlag«. Det er midlet, men ikke målet. Det samme bør være midlet for *den* frie skole, som har et idégrundlag – ja, man kan ikke gøre for meget ud af at dygtiggøre sig som skole pædagogisk og alment; men efter min mening er det pjat at gøre et middel til et grundlag. Men så pjattet er endog nogle af vore frie skoler blevet med årene.

Men lad os først se lidt på historien:

I Danmark er der en over 100-årig tradition for, at en kreds af mennesker, som ud fra et eller andet livssyn (og det er ikke en pædagogisk idé!) ønsker at oprette en skole, kan gøre dette på lovens grund. Loven medfører samtidig, at staten efter nærmere regler yder støtte til skolen. Når disse regler overholdes fra begge sider, blander staten sig ikke i skolens forhold. De nævnte regler vedrører kun det administrative i skolearbejdet – aldrig selve det idégrund-

lag, som skolen er oprettet på, og som er det bærende i dens hverdag og virke.

Dette forhold, som her er kort, tørt og skematisk ridset op, er i virkeligheden noget helt enestående. Det findes ingen andre steder på kloden! Det må derfor være én af de bedste frugter på demokratiets træ. Det må tillige hænge sammen med noget af det inderste i det danske folks væsen – i den enkeltes indstilling både til sig selv og til den måde, hvorpå den enkelte skal forholde sig til helheden, til de andre, netop her og nu. Men dette »nu« har altså kunnet forny sig gennem 100 år.

Det er dette, som berettiger påstanden om, at den frie skole i vort land er blandt de bedste frugter i demokratiet. Så enestående gode forhold kan kun skabes i et frit samfund, hvor der handles med denne frihed under ansvar. Med vilje skrev jeg *skabes* – for udviklingen har bekræftet, at skoler kan køre videre uden deres oprindelige idégrundlag. Du kan mene, at det er en hård påstand, som underkender andre skolers berettigelse; det mener jeg ikke, det er. De kan være gavnlige i vort samfund og gøre et stort arbejde med resocialisering, indlæring af nyttige kundskaber, specialisere sig – eller »blot« være et velsignet åndehul for mennesker i et hårdtpumpet samfund. Det er alt sammen fortjenstfuldt og godt, og skam få den, som kaster vrag på en sådan indsats; den er som regel uegennyttig og kommer dog samfundet tilgode, og det vil sige os alle. Jeg mener altså, at det for så vidt er en fordel, at den lov – som i sin tid gav mulighed for at skabe en skole på et idégrundlag – har vist sig at kunne udnyttes også til fortsættelse af skoler, som ikke længere har et livssyn som grundlag for deres virke. Men det var netop livssynet, idégrundlaget, som jeg må hen til, hvis jeg skal formulere noget om det, som kaldes mit »skolesyn«. Det kunne også kaldes »målet« – til forskel fra midlerne og metoderne til at hjælpe mennesket i dets hverdag i et samfund, som man så i øvrigt ikke tager stilling til på en »middel-skole«. Hvordan skulle man kunne gøre det, når man ikke har et livssyn?

Er det stadig for grov kost, synes du? Jamen så se på skoleprogrammerne: masser af skoler skiltes ligefrem med, at de ikke har noget livssyn. Ja, hvad værre er: man kan ikke frigøre sig fra en fornemmelse af, at man blot har glemt at slette formålsparagraffen/mottoet på nogle skolers programmer. Det står der endnu – men hverdagen, timeplanen, samværet røber afstanden mellem idé og virkelighed.

Det kristne livssyn var grundlaget for oprettelsen af de første frie skoler i Danmark. Det betød ikke, at skolerne skulle være omvendelsesanstalter eller åndelige væksthuse for lige-sindede – tværtimod blev det tit fremhævet, at skolen skulle føre eleverne frem til kirkens dør; selv var den ikke kirke. Men bag denne »fremføring« til kirken lå et kristens livssyn, en folkelig udmøntning af det at være et døbt kristenmenneske i vort folk, vort samfund. De forskellige skoler så ikke ens på dette, men de var fælles om det grundlæggende, og på den baggrund tog de stilling til folket, til samfund, til historie, til hverdagens gøremål i småt og stort – ja, til alt hvad nævnes kan. De første skoler var grundtvigske, senere kom Indre Mission til, og de så forskelligt på mange ting i »småtingsafdelingen« – men det har altid været kendetegnende, at de havde en virkelighed over sig, som ikke beroede på mennesket, på skolen som sådan. Tværtimod have de en virkelighed, som var *for* eller *til* mennesket og menneskelivet; den virkelighed hentede de uden for sig selv. Kort sagt: De fortalte, at Guds eller evangeliets virkelighed var brudt ind i vort liv – og deraf tolkede de, hvad det betyder for os i vort liv. Deraf udsprang alt det, som er nævnt ovenfor; dvs. hvilken konsekvens det har for folk, samfund, fortid, fremtid og mine hverdagsgøremål. Derfor måtte der også komme skoler ind her – skoler med et livssyn, med det kristne livssyn. Det er ovenfor beskrevet som en »idé-skole« af hensyn til den bredde, som findes i de frie skolers verden; men kristendom er ikke en idé – det er en forkyndelse, en proklamation af et glædeligt budskab til mennesker. På det grundlag kan der drives skole; efter min lille

mening ikke på andet – men herom er mange uenige med mig, og det skal de og jeg have lov til.

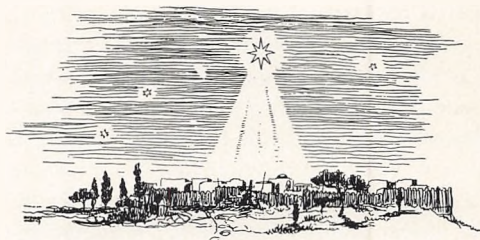
Noget helt andet er så, hvordan dette kristne livssyn kan komme til udtryk i en skoles hverdag – undervisning, fritid osv. Også her er skolerne forskellige, men det forøger blot deres fælles rigdom. Frie skoler er – når de er bedst – ligesom mennesker, der har fået rakt en sandhed udefra: spærrer de sig inde med den sandhed, forråder de ikke blot sig selv – men også sandheden. Men i bestræbelserne på at række sandheden ud til andre, kan mennesker og skoler med et kristent livssyn begge risikere at fortabe sig og sandheden, dvs. miste livssynet. Nis Petersen har engang skrevet et digt om »Sangeren« – dvs. om en digter og hans budskab. Hvad han her siger om digteren, kan vist også gælde for skoler med et kristent livssyn:

*Det er hændt, han fik følge på færd
– Vi ved, der er mange slags følge! –
og misted' det segltunge brevskab,
han gemte bag vams og bag vest.*

— — —
*Jeg trygler dig – Gud over guder –
lad ildsøjlen gløde om natten
og støvstøtten kalde ved middag
at vejvise sangerens fjed!*

Med disse ord vil jeg gerne ønske alle på Nørre Nissum Høj- og Efterskole, dens venner og elevforeningen en glædelig jul!

*Hans Kr. Jørgensen
Vejrum præstegård*

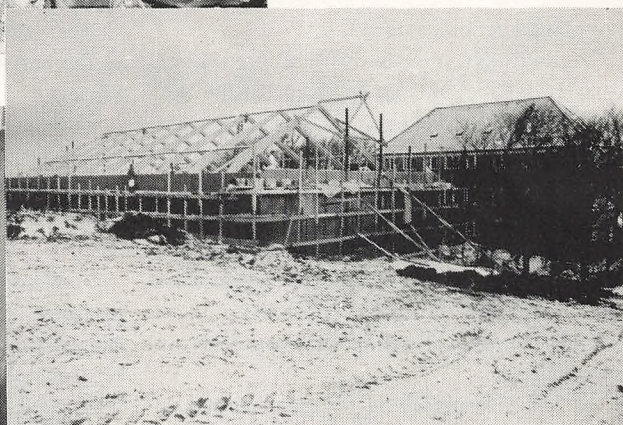

Kan I huske

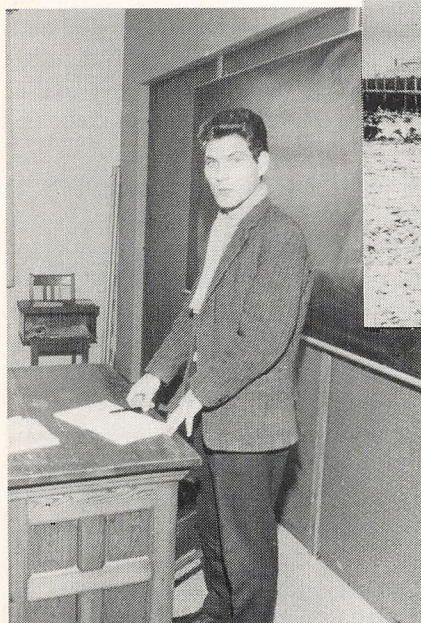
*– da det nuværende
lærerværelse
var håndarbejdslokale
og bibliotek*

*– da den nuværende
elevdagligstue var
klasselokale*

– da Højskolehallen blev bygget

– da Arne var ung og gik med halstørklæde

Et minde fra 1981

Julebladet skal afleveres til bogtrykkeren skønt vi i dag skriver 24. november. Udenfor hylér orkanen. Nissum Bredning er i oprør som sjældent før. Kaskader af vand sprøjter op over strandkanten og ved Remmerstrand står vandet mange steder helt ind til landevejen. Radioen beretter om digebrud på Manø, ved Ballum, ved Harboøre, men også at det nye, såkaldte »*Fremskudte dige*« har stået sin prøve.

Det sidste får tankerne til at beskæftige sig med en tur til Sønderjylland eftersommeren 1981. Her følger et resumé af turen.

Gode venner, der venter ens besøg og venter det på den måde, at der foreligger en nøje afstemt plan fra dag til dag er »gode venner« at besøge. Jeg håber, at dette tydeligt vil fremgå af følgende dagbogsnotater.

Deltagerne i turen var følgende: Jeppe ved rattet, Ellen ved hendes side og undertegnede som bagsædeobservatør.

Turen fra Nr. Nissum over Ulfborg, Skjern, Varde og Ribe gik som en drøm. I Ribe foreslog Jeppe en bykernetur for at opleve gamle »vægterminder«, som gamle elever sikkert husker fra vore sommerture.

På et vejskilt stod der pludselig Arnum. Vi drejede fra, fandt frem til præsteboligen, hvor præsteparret Lindskov-Rasmussen bistået af Anna Højlund stod parat med frokosten. At samtalen mest drejede sig om Højskolen er vel naturligt.

Kl. 15.15 svingede vi op foran huset, der ligger Jernbanesvinget 9, Bolderslev. Vi fik en hjertelig velkomst. Et festligt dækket kaffebord stod parat. Aldrig så snart den sidste slurk var taget, stod værtens bil parat. Vi kørte gennem »Borgmesterens undergang« sydpå. Gennem Tinglev til Store- og Lille Jyndeved, hvor vi så det kendte forsamlingshus, hvorfra TV har haft flere udsendelser. Over grænsen ved Pebermark til mindelunden ved Ladelund, hvor 293 KZ-fanger fra 13 nationer fandt deres

sidste hvilested efter en frygtelig død. Stedets sognepræst sørgede for, at de blev begravet på kirkegården. En sådan oplevelse fortalte os, at sådan var forholdene i 1944 – og sådan er de stadig mange steder ud over verden i 1981.

Hjemturen gik over Rens, forbi ungdomsskolen. Forbi Burkal kirke, hvor rektor Høgel, seminariet, var præst før han kom til Nr. Nissum. Over Bov, Bjolderup til Bolderslev. Her ventede middagen og som gæster kom stedets plejehjemspår – Niels Aage Buhr og frue, kendt bl.a. som soldaterhjemleder i Karup – og som min nære nabo på Hammerum Landbrugsskole vinteren 1941–42. En hyggelig aften var en selvfølge.

Tidlig op næste morgen. Det hele var parat. Madpakken smurt – termokanden fyldt med kaffe. Programmet var en heldagstur.

Vi standsede ved den gamle danske skole og kirkesal i Emmerske. Denne bygning er uløseligt knyttet til Brorsons navn, idet han var dens præst. Huset kalder de den dag i dag for »Beehuset«, som en yderligere oplysning – her havde vor værtsfrue gået i skole, og ingen tvivl om, at der var stærke minder, der bandt hende til stedet.

Gallehus. Står man på stedet, hvor de 2 guldhorn blev fundet, undrer man sig over, at der gik 95 år mellem de to fund, da der ikke er mere end 10 meter mellem de afmærkede steder.

Møgeltønder med Schachenborg slot var en selvfølge. Prins Joakims arvegods vil vi nok høre mere om i fremtiden. En skøn park med bl.a. mange store kastanietræer var en oplevelse. Som den, der tror på kastanjer som giftfjerner, var stedet en sand guldgrube. Alle hjalp mig at finde disse kongelige frugter. De viser sig at være effektive.

I min historiebog ser jeg, at godset i 1661 blev overdraget til Københavns kommandant Hans Schach som tak for forsvaret af byen i 1659. Nu går den altså tilbage til »kongemagten«.

Møgeltønders gamle kirke kan ikke beskrives i få ord. Den er under reparation. Tænk

hvilken kirke. Besøg den ved lejlighed, det er en oplevelse.

Vi kom over grænsen ved Rudbøl, for næste besøg gjaldt Noldemuseet. Nogle malerier var mere talentfulde end andre, men enige kunne vi let blive om, at den farveglade kunstners udstilling var turen værd. I den skønne have spiste vi frokost, godt assisteret af en kælen kattekilling.

Retur over Rudbøl til Højer gl. Mølle. A. P. Møller Fonden havde kostet en stor sum på dens istandsættelse. Alle skeptikere af A. P. Møller burde besøge stedet og glæde sig sammen med os over, at denne »kapitalist« magtede de opgaver, som vi andre lader ligge. I bør selv se resultatet. Der er nok at se på i timevis.

Ud til det nye fremskudte dige for at bese et mægtigt værk, der skulle beskytte landsdelen under en stormflod. Slusen ved Vidåens udløb hørte selvfølgelig med i billedet af det fuldendte værk, der altså i dag har bestået sin prøve.

Kaffen ventede i Emmerlev Kro. Fra vor vinduesplads havde vi frit udsyn til udspringspunktet for Højerdiget som til det fremskudte dige, og forstod endnu mere af marsklandets kamp mod havet og det nye diges betydning.

I Hjerpsted kirke fortalte en veltalende graver om bagerens mesterværk. En trefløjet altertavle – og en præstetavle – skåret i egetræ. Det stod helt klart, at denne bager kunne mere end bage boller. Altertavlen indviet 1946. Den var besøget værd.

Hjemturen gik over Ballum, over Randerup (Brorsons fødeby) og Løgumkloster. Her ventede vi forgæves på klokkespillet. (Jeppe havde ellers oversteget hastighedsgrænsen betydeligt for at nå frem til tiden).

»Kun en liden stund« og så stod middagen klar. Var som før antydnet planlagt. Bestod bl.a. af vinsuppe og flæsk. Sønderjysk specialitet – smagte godt.

Efter endnu en hyggelig aften gik vi i seng og sov en time længere end sædvanlig. Man bedes bemærke, at det var den nat, vi satte uret 1. time tilbage. Kl. 9.30 sad vi i Bolderslev kirke. Et blandet kirkefolk af unge og ældre. En velta-

lende præst – de gamle salmer, barsedåb. Jo, kirken står der endnu, den er gammel, men evig ung – også i Sønderjylland.

Efter middagen hvilede »de andre«. Jeg gik tur i byen og endte selvfølgelig i idrætshallen. Her overværede jeg en god herreynglingekamp med en fremragende, ældre herre som dommer. Jeg glædede mig over ordvekslingen, da han kom ind på banen. Holdlederen sagde med et smil: »Nå, skal vi begynde turneringen med dig?«, og svaret faldt omgående: »Ja, mindre kan ikke gøre det!«

Da jeg kom hjem til eftermiddagskaffen stod pastor Madsen, Kegnæs, for følgende bemærkning: »Nej, hvor er det endda skønt at hilse på sin gamle forstander.«

Behøver jeg at sige, at der igen var lagt op til en indholdsrig eftermiddag og aften.

Mandag morgen stod rundstykkerne klar hos familien Buhr. Der blev tid til at se de »gamle« og beundre håndarbejde, have m.m.

På hjemturen gennem byen passerede et tog med 54 vogne byens station. Mange vogne lastet med nye biler til det fattige Danmark. Tankerne gik til den betrængte statskasse – her var »skatten« på vej.

Alt har en ende. – Farvel til værtsfolk, der forstod den kunst at gøre et besøg til en oplevelse, der sent vil glemmes.

Kl. 12.30 satte Jeppe os af ved Remmerstrandvej 40.

Ths. M.

5 års jubilæum

Juletravlhed

Hvor er det svært at komme i stemning til at skrive en julehilsen til bladet, når ens sind er fyldt af meddelelsen om orkanagtig storm, oversvømmelser, tvangsauktion, arbejdsløshed, valgfæsk m.m.

Der er kun en vej – at lukke alle disse tanker ude af sindet og samle dem om julens budskab.

Da er det godt at læse Mads Niensens vers om hyrderne på Bethlehems mark.

Vi er fattigfolk, og vi er hyrder,
hyrderne fra Bethlehem.
Vi har løbet hele vejen,
vi har skyndt os hjem.
– Der er noget sælsomt hændt,
vi har set en stjerne tændt,
vi har set Guds unge engle,
vi har hørt dem og har hilsen med fra dem.

Dette vers er om ganske almindelige mennesker, der havde modtaget julens sælsomme budskab, og var travlt optaget af at bringe det videre: De havde set Guds engle og hørt budskabet: »*Eder er i dag en frelser født.*«

Måtte alle vi, der på en eller anden måde har tilknytning til den gamle skole i Nr. Nisum lære noget af disse hyrder. Midt i al travlheden at høre julebudskabet – og bringe det videre.

God jul til jer alle! *Ellen og Ths. M.*

U-landsdag 81

Sidste år havde vi u-landsuge, – i år prøver vi at indskrænke os til en u-landsdag, hvor naturligvis nogle af de samme aktiviteter gentages, gerne med lige så stor succes som sidst. Vi har fundet, at mandag den 30. november passer bedst. Vi er langt fra færdige med planerne, men har foreløbig satset på taleren Niels Thue

5 års jubilæum

Krarpup, som også forestår lysbilledfremvisning samt andre »ting«. – Andre hovedpunkter denne dag kunne tænkes at være diskussion, film, gruppearbejde, lege, skuespil, hobby og selvfølgelig basaren om aftenen, hvor vi har genbrugsmarked, gøgl, salg af hobbyting m.m. Overskuddet går til en inderdrengs skoleophold samt Mother Theresa.

U-lands-udvalget

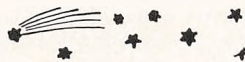
Sport

På det sportslige område har der også været et par stævner, hvor alle elever kunne deltage. Søndag den 4. oktober var der i Vorgod et stævne, hvor vi fik lov at dyste i fodbold, håndbold og volleyball mod nogle sammensatte hold fra Vorgod. Kampene foregik i deres nye hal, og efter sportsaktiviteterne kørte vi ud til Michaels hjem, hvor vi spiste vores medbragte madpakker. Aftenen forløb i missionshuset

med tale af Poul Jeppesen og underholdning af nogle elever. Underholdningen bestod af et par TV-avisere med kulør på samt nogle sketches, og det var virkelig morsomt.

Onsdag den 14. oktober var vi inviteret til Sønderbjerg Ungdomsskole for at dyste i sport og spil og for at hygge os med eleverne deroppe. I håndbold, fodbold og volleyball vandt vi kampene, mens sejrene i sækkeløb, minigolf og dam i de fleste tilfælde tilfaldt eleverne fra Sønderbjerg. Det var meget koldt at spille ude, men vi fik bad og kaffe på elevgangene bagefter, og vi snakkede med eleverne på deres værelser. Det var rart at høre lidt om hverdagen på deres skole, og nogle hilste på bekendte fra tidligere stævner.

Ovenstående 2 indlæg er hentet fra elevernes eget blad »Rodekassen«.

Søndag over Europa

Søndag over Europa,
Søndag og sommer og højt solskin.
Skyerne står som skinnende faner ved dagens portal.
Bjerge blåner som syner i drømme,
skoven er dyb og sval.
Vejene toner, stjerne nynner,
luften er som vin i en ædel pokal.

Det er samme søndag
i Polen og Tyskland,
ved Finlands søer, i Savoyens bjerge, ved Tiberens
bred.

Søndag over Europa,
en dag der er signet til frihed og fred,
en dag Gud har skabt i sin glæde,
at menneskenes børn skulle glædes derved.

Ungdom vågnede muntert,
slog gardinet til side
og hilsede dagen. Himlen stod høj og blå.
Morgenens lette skyer
som lysende syner over landet lå.
Nynnende sprang ungdom af senge
og lo imod dagen og alle dens løfter de troede på.

Søndagen går over landene.
Biler jager afsted som store, skinnende biller,
cykler blinker i solen som blinkende bier.
Vandrere synger deres viser
over bjergenes stenede stier,
hvor hvide geder står stille og lytter,
kobjælder ringer fra grønne ller.

Solen stiger på himlen,
en tynd røg pibler op i luften
som en blå hilsen til den blanke dag.
Der dufter kaffe i små stuer,
en mand går ud og hejser sit flag,
og kvinder sætter blomster i blå krukker,
blot fordi det er sommer og søndag i dag.

Børnene leger
i Frankrig, Italien, Polen, Tyskland,
og mødrene smiler. Deres hjerte banker stort og
ømt.

I Tyskland, Polen, Frankrig og Italien
drømmer mødrene, som mødre altid har drømt.
Bredfulde skåler af smerte og fryd af lykke og angst
har mødrenes hjerter altid tømt.

Ungdom vandrer,
går gennem fremmede lande
og møder venlighed og glad hjælpsomhed hos
fremmede folk.

Alle er vi mennesker,
og menneskelighed behøver blot et smil og et
håndtryk til tolk.

Herude på vejene og stierne
er vi brødre og søstre, børn af Europas beslægtede
folk.

Se på storbyen.
Også dens gader har en tone af søndag,
flag folder sig ud i den stille vind.
På sportspladsen mødes nationernes ungdom,
sætter alle kræfterne ind;
vældige fjender, der hilser hinanden efter kampen
uden nag og med et frit kammeratligt sind.

Søndag over Europa.
Nu begynder de høje tårne at synge.
Tonerne flyver med fredens budskab over den
grønne jord.
Orglet bruser, salmerne stiger.
Fra altret toner slægternes evige ord:
– Menneske bøj dig, menneske fryd dig. Gud er dig
god,
sjælens forløser iblandt os bor.

Bierne summer
i det stille solskin over Guds ager,
hvor kors lyser fred over dem, der er gemt i jordens
favn.
En ung pige standser ved en grav,
kysser en rose og nævner et navn.
– Ufattelige menneskehjerte!
din dyreste rigdom er ofte en sorg, et savn.

Søndag over Europa,
søndag, sommer og højt solskin.
I mennesker Guds velbehag og fred på jord.
– Hører du, hører du den dumpe drønen,
ser du den bævende angst, der bor
i menneskenes øjne;
angsten der lytter ind i stilheden, rådløs og uden ord.

Hører du den dumpe drønen,
fodtrin af millionerne,
der marcherer gennem landene i jernfast takt.
Under græstæppet og blomsterne
dirrer jorden af millionernes drønende takt,
ustandselig, ustandselig, ustandselig
som den grusomme skæbnens evige tungt drønende
takt.

Sønner af mødre
marcherer i lange, dystre kolonner
afsted, afsted, afsted
for at dræbe andre sønner af andre mødre,
de aldrig har vekslet et vredt ord med.
Millioner af mænd marcherer for at dræbe og
dræbes.
Mænd, på hvis hjertes alter står skrevet ordet fred.

Er stjernerne blevet vanvittige
og roserne afsindige?
Er det ruiner og lemlæstelser menneskets hjerte vil?
Hvilke forfærdende ånder
driver under himlen deres dæmoniske spil?
Hvem tør stå frem og benægte at djævelen er til?

Mads Nielsen

Man bliver aldrig færdig med at læse ovenstående
digt – såvidt jeg ved skrevet i 1939–40.

Når man læser de to sidste linier og tænker på vor
egen tid, så ser man digtets ærinde. Ths. M.

Glimt

Novemberstorme. Jeg kan huske, at man i min barn-
dom talte om dette begreb, og oplevede også uhyg-
gelige nætter, hvor ens forældre var rastløse og næ-
sten ikke sov. Op igennem tiderne har man jo så selv
været i deres sted. Bl.a. gik man rastløs rundt på
skolen og haspede vinduer ved natteværelse, og forsøgte
at skaffe vindpresset passager på loftet og alligevel
røg der tagsten af.

Novemberstorm 1981 kom også med en voldsomhed,
der gjorde os alle urolige. Ingen kan jo modstå ele-
menternes rasen. »Egely« ligger jo lidt i læ af Nr.
Nissum kirketårn, siges der her øst for Ardal bakker,
så vi bestod prøven. Men langs Nissum Bredning
skete der store ødelæggelser. Strandbredden om-
kring Remmerstrand fulgte flere steder landevejen.
Sådan kunne nævnes mange eksempler.

Skolelivet omtaler jeg ikke i almindelighed, men en
begivenhed må omtales. DMS basaren i Højskole-
hallen gav over 14.000 kr. i overskud.

Missionshuset, som jeg omtalte i forrige nr. af bladet,
har som sædvanlig foretaget en »husindsamling« hos
gode venner og interesserede. Tænke sig – den gav
over 16.000 kr. og dermed er huset gældfrit i sit
jubilæumsår.

Hvordan gik det med de kandidater til byrådet, som
blev omtalt sidste gang, spørges der. Venstremanden
fik mange, mange personlige stemmer, men ikke nok
til at komme i det høje råd. De to andre blev til
brøkdele, så store at vi ikke nævner dem offentligt.

December måned – julemåneden. Her i huset har
Ellen været travlt optaget af julekalenderen til bør-
nebørnene, og vil nok fortsætte med julegaverne.
Måtte vi dog alle få evner og tro på, at julen skal
forberedes, men ikke være ensidige. Tænk om vi
planlagde julen – sådan at der virkelig blev jul i
arbejde og sind d. 24. dec.

Glædelig jul ønsker vi alle, der læser dette blad.
Måtte vi opleve, at julens budskab er et budskab, der
angår os alle – store og små.

Ellen og Ths. M.

Nye bøger

Det nye år 1982. – Udsendt af Indre Mission
Man nikker genkendende til formatet og et
altid godt forsidefoto af Anker Laursen. Sider-
ne 69–72 kunne måske udskiftes med andre
oplysninger, der var mere til gennemsnitslæse-
rens behov.

Personlig læser jeg altid »Vi mindes« med
interesse. Det er godt at være orienteret – også
om dem, der forlod os i året, der svandt.

De to spidsartikler må stå for IMs holdning,
som ikke deles fuldt ud af mig. Bl.a. forstår jeg
ikke, at en omtale af årsmødet bevidst undgår
den helhjertede henvendelse om forståelse for
det gamle syn, at KFUM og K også er Indre
Missions børn. Det lades ude af al omtale. Ar-
tiklen om *Missionsfolk* og *Missionshusfolk* op-
fattes som alle andre artikler forskelligt, alt
efter hvem man er.

Jeg vil gerne fremhæve, at bogen efterhån-
den bliver en nødvendig bog, alt efter som al-
mindelige kalendere kun bruger nr.-betegnel-
sen for ugerne – og udelader søndagsinddelin-
gen efter kirkeåret.

Skoleåret 1985–86

Ved indtrædelse i det nye kalenderår 1982, indleder vi modtagelse af tilmeldelser til Efterskolen for skoleåret 1985/86. – Ring eller skriv, og vi sender da et indmeldeskort.

Vinterelevstævne

Der erindres her om vinterelevstævne lørdag d. 6. februar 1982.

Fra elevforeningen

Omkring 1. november udsendte Erling Agergaard og jeg ca. 600 rykkerbreve. Det var det antal, som vort kartotek viste ikke havde betalt kontingent for 1981. Samtidig bad vi om, at man ville meddele os, hvis vi havde sendt ny opkrævning til nogle, der kunne påvise, at de havde betalt. På den måde har vi fået 275 indbetalinger – ca. 12.000 kr. – og vi har fået rettet en hel del fejl. Der kommer naturligvis fejl, for 25% af vore medlemmer får ny adresse hvert år. Mange kaster deres efternavn bort og bruger et mellemnavn, som er os ubekendt, og ikke så få gifter sig og får nyt navn, uden at der tilgår melding til os. Der ofres mange timer på at finde ud af girokort, der er mangelfuldt udfyldt, og det lykkes at gætte mange »gæder« – men ikke alle!

Ved nytårstid må vi igen igennem kartoteket, og de to ovennævnte tal: 600 og 275 viser, at adskillige må sende os en julehilsen med et kontant indhold. Vi modtager den med tak og glæde.

Alle vore medlemmer ønskes en glædelig jul og et velsignet nytår. Tak for trofasthed og støtte i 1981.

*Erling Agergaard
Poul Jeppesen*

Næste blad
udkommer i februar 1982

Højskolepost

Vore møder

- 29. dec. Gudum. P. J.
- 30. dec. Møldrup. Ths. M.
- 29. dec. Møgenstrup. Arne
- 25. jan. Vinderup. Ths. M.
- 26. jan. Elim Holstebro. Br. Gr.

Året 1982

Mit store ønske for denne rubrik af elevbladet er:

1. at der hver gang findes meddelelser om, hvor i rundt om i landet kan træffe lærere, der repræsenterer vor skole – og at I dér kan møde dem til gensidig glæde.
2. at læserne, såfremt de har en meddelelse, der gælder deres hold m.m., vil gøre brug af tilbudet, f.eks. vandremapper, sammenkomster osv.

Vandremapper

De forskellige formænd burde nok engang imellem meddele os nyt til offentliggørelse.

Udgivet af
Nr. Nissum Højskoles Elev- og Venneforening
Redigeret af Ths. Mogensen,
Remmerstrandvej 40, 7620 Lemvig

BOGTRYKKERGAARDEN AS STRUER